Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 516/2024
30.04.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Транспортног друштва „C&LC-GROUP“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Влада Кезић, адвокат у ..., против туженог Привредног друштва за производњу, трговину и услуге „ФБС БЕТОЊЕРКА“ д.о.о. Алексинац, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 26.596.523,80 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11 Пж 3931/23 од 01.11.2023. године, у седници одржаној 30.04.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11 Пж 3931/23 од 01.11.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Нишу 2 П 601/22 од 08.05.2023. године, одржано је на снази решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 754/2020 од 02.10.2020. године у обавезујућем делу и обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати укупан износ од 26.596.523,80 динара са законском затезном каматом, и то на износ од 8.200.000,00 динара почев од 01.10.2017. године до исплате и на износ од 18.396.523,80 динара почев од 18.11.2017. године до исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 811.083,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 11 Пж 3931/23 од 01.11.2023. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Нишу 2 П 601/22 од 08.05.2023. године. У ставу другом изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 … 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Није основан ревизијски навод да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку. Другостепени суд је оценио жалбене наводе туженог од значаја за одлуку, прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и разлоге првостепеног суда, уз навођење разлога због којих књижење спорних рачуна, коришћење права на одбитак претходног пореза и делимично плаћање представљају доказе о постојању и реализацији пословног односа између парничних странака. Стога је супротно ревизијским наводима, другостепени суд поступио у складу са одредбом члана 396. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженом испоставио рачун број 50 од 31.08.2017. године, са валутом плаћања 30.09.2017. године, на износ од 15.000.000,00 динара, на име транспорта 250 бетонских стубова, по јединичној цени од 50.000,00 динара. На том рачуну је евидентирано да је плаћено 6.800.000,00 динара и да је за наплату преостао износ од 8.200.000,00 динара. Тужилац је туженом испоставио и рачун број 62 од 18.10.2017. године, са валутом плаћања 17.11.2017. године, на износ од 18.396.523,80 динара, за испоручене бетонске стубове различитих типова и количина. На основу извода банке, аналитичке картице тужиоца, обавештења Пореске управе и налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке, утврђено је да су парничне странке биле у пословном односу по основу купопродаје робе, у оквиру којег је тужилац испоручио туженом робу фактурисану рачуном број 62, као и у пословном односу по основу пружања услуга транспорта, за које је тужилац испоставио рачун број 50. Тужени је обавезу по рачуну број 50 делимично измирио уплатом укупног износа од 6.800.000,00 динара, док преостали дуг по оба рачуна износи 26.596.523,80 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба члана 454. став 1, члана 262. став 1. и члана 277. став 1. Закона о облигационим односима обавезали туженог да тужиоцу исплати преостали дуг са припадајућом законском затезном каматом.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право.

Неосновано тужени у ревизији указује да је побијана пресуда супротна ранијем решењу Привредног апелационог суда Пж 698/22 од 04.08.2022. године, којим је претходна првостепена пресуда укинута.

Наведеним решењем другостепени суд је указао да само постојање рачуна, без других писаних доказа, није довољно за поуздан закључак о постојању и реализацији пословног односа између привредних субјеката. У поновљеном поступку доказни поступак је допуњен прибављањем обавештења Пореске управе и извођењем доказа економско-финансијским вештачењем, којима је утврђено да је тужени спорне рачуне прокњижио и по њима користио право на одбитак претходног пореза. Цењене су и три уплате туженог у укупном износу од 6.800.000,00 динара, као и чињеница да није доказано постојање другог пословног односа између странака на који би се те уплате односиле. Зато коначна оцена другостепеног суда није противречна ранијем укидном решењу, већ је заснована на чињеничном стању утврђеном након допуне доказног поступка.

Без утицаја је на правилност побијане пресуде ревизијски навод да тужилац није доставио посебан писани уговор о пружању услуга. Навођење да је између странака постојао уговор о пружању услуга представља правну квалификацију пословног односа странака, чије постојање је утврђено на основу целокупног резултата доказног поступка, а не закључак да је између странака сачињена посебна писана исправа са тим називом.

Ревизијским наводима да тужилац није доказао испоруку робе и извршење превоза, да књижење рачуна и коришћење претходног пореза не доказују реализацију пословног односа, као и да уплате од укупно 6.800.000,00 динара нису извршене по спорним рачунима, тужени у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у нижестепеном поступку, из ког разлога се правноснажна другостепена пресуда не може побијати имајући у виду да се не ради о процесној ситуацији из члана 407. став 2 ЗППа, у вези са чланом 403. став 2. истог закона.

Позивање туженог на одредбе члана 17. став 1. и члана 148. став 1. Закона о облигационим односима не доводи до другачије одлуке. Нижестепени судови су утврдили да је тужилац своје уговорне обавезе извршио испоруком робе и пружањем услуге транспорта, а да тужени није у целини испунио своју обавезу плаћања. На тако утврђено чињенично стање правилно су примењене одредбе материјалног права којима је прописана обавеза дужника да изврши доспелу уговорну обавезу и плати законску затезну камату због доцње.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози на које Врховни суд пази по службеној дужности, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић